

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/4letně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12.— Příspěvek členský: Kč 36.—, za správní rok. — Zápisné Kč 3.— pro nové členy. Užívání novin. známek povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829 VII-1933.

Dr. Josef Volf:

ČEŠTÍ EXULANTI V MATRIKÁCH PERENSKÝCH.

VIII.

Druhý, Albrecht Šťastný, jenž dlel v Perně v letech 1630 až 1631, byl zastřelen v bitvě u Wittstocku r. 1636.

Syn Adam a zeť Jiří Vančura sloužili u Švédů.

Jedna z dcer, Alena, provd. Schützová, vrátila se do Prahy. Sám zemřel 1640 v Žandavě, v stáří 77 let.

Ze služebnictva umřeli mu: sluha Hauptmann von Labas, 10. IV. 1632; za hrob 1 tol. 4 gr.; 28. VIII. 1632 pak služka (eine böhmische Magd im Gasthofe), za hrob 1 t. 4 gr. Srv. Schmertosch, 1902, str. 142.

Mateřovský z Mateřova Friedrich; 25. X. 1629 zapsal se do památníku Mladotova; r. 1637 podepsal supplikaci, 1641 byl v Žitavě. Srv. Schmertosch, 1902, str. 141.

Mateřovský z Mateřova Jiřík zapsal se do památníku Mladotova takto: Když Pána Boha mého při sobě mám, na světě tento a zlí lidi nic nedbám. V Pirně, v sobotu 3. dne listop. 1. 1629. Srv. Holínová 1909, str. 140.

Mateřovský z Mateřova Václav. R. 1630 stonala mu manželka na neštovice.

Max, viz Pescheck, Exul., str. 161; Teplý, 1900, str. 96: Max, ein Böhme, k r. 1630.

Mayer viz Meier.

Mazánková (Masanckin) Regina, manž. Ambrože Mazánka z Prahy, zemř. 18. III. 1628; za hrob nic; pohř. u sv. Mikuláše.

Medloch Mat., švec z Prahy, zemř. 14. VI. 1630. Srv. Pescheck, Exul., str. 161.

M. Megander Křištof, býv. farář v Benešově. 7. X. 1624 km. synu býv. faráře Jiřího Kerniga; 11. X. 1624 km. dceři Jana Beckera; 14. IX. 1625 zemř. mu nejmladší dceruška, které držel pohř. kázání; 30. III. 1626 km. synovi kniháře Rud. Heckera; 14. V. 1626 km. synovi faráře Mart. Dornitia; 4. VII. 1626 km. synovi Viktora Facilidesa; 9. VI. 1626 km. synovi Jak. Schneidra; 3. IX. 1626 pokřtěn jeho syn Křištof Vilém, při čemž byli km.: M. Daniel Reichard, superintendent, Marie, choť Pavla Röttingera z Rottendorfu, roz. Salhausová; 4. XII. 1626 byla jeho dcera Veronika km. dceři Vikt. Facilidesa; 30. IX. 1627 km. synu Ondřeje Bartsche; 25. XI. 1627 jeho dcera Veronika km. synu Mat. Schmidta; 28. X. 1627 km. synu Pavla Pausta; dcera Veronika km. synu vojáka Dan. Roselechera 29. I. 1628; 16. IV. 1633 pohř. M. Christophorus; není to Megander sám? Srv. Pescheck, Exul., str. 37; Gegenref. II, str. 524.

Mehrer Jiří, z Prahy, snad Neher Jiří, viz též Mohr Jiří.

Meier (Meuer) Jan, z Brocna; zemř. mu 16. II. 1628 dceruška.

Meier (Meüer) Jiří, z Prahy. Manž. jeho Zuzanna km. dceři Mart. Aleta 29. I. 1630. Zemř. 25. IX. 1632; po něm syn 7. X. 1632.

Meier Tomáš, konvář. 2. X. 1629 zemř. jeho žena a měla české pohř. kázání; nar. se mu 1. X. 1629 syn Jeroným; km. byli: Mart. Bartel z Prahy, Mart. Kemler z Prahy a Ludm. Kastelková z Prahy; dítěto zemř. již 13. X. 1629. Oženil se po druhé; 15. III. 1632 se mu nar. dcera Judita; km.: Jiří Mehreer z Prahy, Barbora, manž. Bartla, a Uršula, manž. Šolce.

Meisner (Meissner, Meyschnar) Daniel, z N. m. Pr. — v zápisech je poznamenáno, že je ze St. m. Pr. — kožišník; manž. Kateřina, roz. Kozlová z Peclínovce, byla 5. I. 1629 km. dceři Kašpara Wagnera; zemř. 15. VIII. 1632, za hrob 34 gr. V matrice je Dan. Meissner zapsán jako „kožešník“ a jeho manž. jako „Meisnerga“ († 27. IX. 1637). Srv. Bilek, Konf., str. 1036; Líva, 1930, str. 397.

Meisner Jiří, z Litoměřic, pohř. 15. VIII. 1632; za hrob 1 t. 4 gr.

Meisner Jiří, z Prahy; zemř. mu dcera 19. X. 1632.

Meisnerová Anna zemř. 25. VIII. 1631; za hrob nic.

M. Meissner Georgius Pragenus viz Pohřební vzpomínka na Troila.

Melcer (Meltzer) *v. Schalten*, Václav; 6. IV. 1638 zemř. mu dceruška.

Melcerová Anna, zaznamenána jednou ze St., po druhé z N. m. Pr. Sirotci její žili v Perně. Seznam Bergmannův.

M. Melissaesus (Melisseus) z Mostu, býv. duchovní. 24. II. 1627 jeho žena Kateřina km. synovi Václ. Nisselia Strakonického. 22. II. 1628 obžalován pro kalvinství, viz Nosidlo, str. 37. Pro podezření z kalvinství pohřben na zadním hřbitově, jako kněz Tobiáš Vokounek, Matěj Koutský, Jan Jiskra a j.; viz týž, str. 39.

Meusel Jiří, z Prahy; 25. IV. 1637 zemř. mu dítě.

Měsíčková z Vyškova Anna, roz. z Ottenfeldu, od r. 1631 v Perně; pohř. 14. XI. 1632 u sv. Mikuláše.

Městecký Vít, markytán z Bukoviny (Bock) v Čechách; 8. I. 1636 se mu narodil syn Jan Křištof; km. Křištof Rafs, Mich. Bartel, Mat. Švík, Hans Edelmann, Anna, dcera po Balcaru Ceibigovi, Saloma, manž. Jana Volavského a Anna, manž. markytána Jana Pinka.

Miessner, Pescheck, Exul., str. 161. Snad jeden člen rodiny Meisnerů.

z Michalovic Uršula Benigna, roz. z Vrtby, vdova, žila s dcerou Benignou, s Angličankou a děvečkou r. 1636 v Perně; její dcera Benigna ještě r. 1641. Viz Schmertosch 1902, str. 143.

Michlová (Die Michel Böhmin), zemř. 2. III. 1638.

Michlová Kateřina, manž. Jakuba Michla, kmotrou dcerce exulanta Jiř. Königa 12. III. 1638.

Michlová Sabina, manž. mydláře, kmotrou dceří exulanta 17. II. 1628.

Michofsky viz Mnichovská Regina Justina.

z Millesima pí hraběnka, 13. XI. 1632 kmotrou synu Petra Kelbla. Viz Teplý, 1900, str. 95. Srv. *Caretto z Millesima*, Štěpán.

Milticová z Miltic, Anna Kristina, „adelige Exulantin aus Böhmen“, obdržela r. 1655/6 z kostelní pokladny almužnu. Srv. Schmertosch, tamže.

Milticová z Miltic Mechtilda, „eine von Adel“, žila r. 1629 před lodní branou, srv. Schmertosch 1902, str. 143, č. 140.

M. Missolius Václav, býv. farář „zu Rischova“, zemř. 7. III. 1631; za pohř. nic. Pescheck, Gegenref. II, str. 525. Rischova jsou snad Hrušovany (na Žat.). V účtech kostelních je psáno

Misselius, což by ukazovalo na Nisselia, v. t., který byl však z Prahy.

Mitis (Mittis) viz Mityš.

Mitschottová z Riedu, Regina, roz. Mrázová z Milešova, vdova po Frant. M., bývalém radním v Litoměř., prosila 1635 v Perně kurfirsta o zprostředkování, aby jí byly statky po jejím manželu v Litoměř. ponechány. R. 1638 je v Drážďanech. Provdala se v Perně za Jana Houšku z Adlersberka. Viz s. v. Houška a Schmertosch 1902, str. 146.

Mittag Křištof zemř. 19. I. 1638.

Mittag Václav, z Prahy. 29. V. 1629 zemř. mu dítě; za pohřeb nic. 4. XI. 1634 pohř. mu dceruška; 15. IX. 1636 zemř. mu dítko v šestinedělích (z Čech).

Mitzscherling Šimon, tkadlec z Čech; umř. mu děcko 4. III. 1638.

Mityš Jan, z Litoměřic, byl pohř. 26. VII. 1632 společně se svou sestrou Annou; za pohřeb 2 tol. 8 gr.

Mitysová (Mildissin) Veronika, manž. Jana Mityše z Lit., byla kmotrou dceruše Jiřího Donnerta z Lit. 13. IV. 1626; dceři Václ. Breiera 17. I. 1628 a 22. I. 1629; dceři Zach. Bretschneidera 17. II. 1628. 9. IX. 1630 zemř. „paní Mittisin“; za hrob nic. Srv. Liva, 1930, str. 379, kde je uvedena Mitysová Veronika k jménu Mityše ze St. m. Pr. Jde tu patrně o dvě různé osoby. Ke které „paní Mittisová“ z r. 1630 náleží, nevím.

Fr. Milner-Milhauz :

O ŠLECHTICTVÍ SEKRETÁŘE JANA MYLLNERA Z MYLHAUZU A NOVÉ OBJEVY O MILNERECH.

Prof. dr. Vladimír *Klecanda* ve svém spise: „Přijímání do rytířského stavu v zemích českých a rakouských na počátku novověku“ píše na str. 26. : „Mladý Milner se vypracoval vrozeným nadáním a vynikajícím vzděláním, stal se radou císaře Rudolfa a později sekretářem království Českého. Jako sekretář, za slabé vlády Rudolfovy velmi mocný, opatřil si z Kanceláře potvrzení erbovního listu císaře Frydrycha z r. 1475 (kterého ovšem nikdy nepředložil, neboť nebyl vůbec vydán!) a svými styky dosáhl toho, že byl přijat do rytířského stavu už jako Milner z Milhauzu. Nabyt značného jmění a patřil k vlivným osobám dvoru Rudolfova...“

Panu dr. Klecandovi, jenž pro mne pracoval na historii rodiny Milner, nejsou známy některé nové podrobnosti o rodině Milnerovské, proto tvrdí, že Kristian Milner z M. nedostal roku 1474 erbovní list od císaře Fridrycha, že tedy Milnerové do potvrzení d. listu erbovního českou kanceláří, resp. přijetí do stavu rytířského v Čechách šlechtici nebyli.

Milnerové přišli do Čech po r. 1526 z Lucemburska (ve Zhořelci byli Milnerové kolem r. 1400 a odtud bojoval jeden proti Husitům. Moji předkové po přeslici, podle rodinné tradice, pochovali zase do svého statku v Lipanech, v bitvě tamže padnuvšího Prokopa Velikého), a sice byl to hejtman Petr Milner z Milhauzu († r. 1582 v Kouřimi, kde se dodnes jeho náhrobek nalézá). Týž bojoval za císaře Karla V. a Ferdinanda I. a již jeho hodnost ve vojsku tehdy podmiňovala aspoň nízké šlechtictví. Byl též v tureckém zajetí, z něhož z Cařihradu ušel a jeden člen rodiny chová z té doby vzácnou relikvii — velký peníz — který odtud s sebou přinesl. Po svém příchodu do Prahy v družině arciknížete Ferdinanda (místodržitele), pojal za choť před rokem 1555 Johanku Kaufmaendlovu (z erbovní rodiny původem z Norimberka), jejíž sestra Mariana byla chotí malostranského rychtáře Jelena či rytíře Hyrše.

Petr, narozený asi r. 1506, byl před svým příchodem do Čech již jednou ženat, an r. 1594 objevuje se v Kouřimi, kde zemřel, Kašpar Milner, zemřelý 22. XI. 1622 v Mladé Boleslavi ve stáří 62 let, tedy asi vnuk Petra, hejtmana. Kašpar Milner byl osoba šlechtická, šlechtickými právy se řídící a také tak jmenovaná (Nár. museum, uznání dluhu Rosenhagena z Janovic Kašparu Milnerovi ze dne 4. VII. 1612). Dále přichází v tu dobu Izalda, manželka Václava Pětipeského z Chýš a Eggerberka (padlého r. 1602 ve vojště v Uhřích), jejichž synem byl Odolen starší. Izalda byla z Milhauzu a zajisté rodem Milnerova (a ne Klebsatlova), poněvadž direktor Petr ve svém pozvání na svatbu r. 1619 jmenuje Pětipeského jako nejbližšího příbuzného — strýcem.

Kašpar za přijetí do stavu rytířského nežádal a přeci právy a zvyky rytířskými se spravuje a tak i uznáván jest. Konečně i r. 1623 statku, cti a hrdla odsouzený a r. 1634 amnestovaný Jiří Milner z Milhauzu, ne totožný s Jiřím, synem sekretáře, užívá a jmenuje se z „Milhauzu“.

Petr s Kaufmaendlovou měl děti: Jana, sekretáře († 1618), Adama (v r. 1611 nebyl již živ a zemřel bez potomků), Kateřinu, manželku Kašpara Chotka z Chotkova (zemřelého asi 1591—92 — byl by si vzal za choť před r. 1580 Chotek dceru

nezaručeného šlechtice?), Marianu, manželku Jana Bunsona z Bunsonu a Voršilu, manželku Jana Pacovského z Libin (majitele [nynějšího německého] domu na Příkopě) a pak Mikuláše Rydla z Najenperku, zemřelou r. 1611. Některé z potomků dcer známe. Potomci Janovi byli Petr, direktor, manžel Kateřiny z Vildenštejna, dcery Fridricha z Vildenštejna, a Hedviky Habartické z Habartic (po druhé vdané za Adama Linharta z Najenperka, u něhož byl Kašpar Milner správcem v Třebovli, později hejtmanem na Vlkavě), dále Jan (zemřelý v dubnu 1621 nebo padnuvší v bitvě r. 1637 (asi neženat, není-li totožný s Janem Bapt., jehož manželka byla Mandalena a patřil jim dům v Praze v ulici Železné), a Jiří, zemřelý koncem r. 1633 a pohřbený ve Vismaru na Baltickém moři se svojí manželkou a jejími dvěma sestrami. Zanechal tři děti. Dodnes nalézají se tam jeho náhrobek s nápisem:

HIE IN DIESER CAPELLE LIEGT BEGRABEN
GEORG MYLLNER VON MYLLHAUSEN
auf Niemeß, Deben*) und Wollnewitz Herr
und dessen Hausfrau
ELEONORA VON BRETSCHWERT
Samt dero beeden Geschwistern
Anna Maria und Isabella von Bretschwert welche alle
umb **CHRISTILEHRE** ihr Zeitliches in Böhmen ver-
lassen und allhier in Exilio gestorben: Denen Gott aus
Gnaden das Ewige geben wolle.
ANNO 1663

Syn Jiřího, Václav Vilém, studoval práva na universitě v Rostockách a zápis o tom zní v matrikách universitních, svazek 3., strana 176 b:

Wenzeslaus Wilhelmus Mylner à Milhausen
Bohemus inr. rectore D. Hermanno
Lembken 3. Augusti 1655
September 1655

Zanechal také právnickou disertační práci latinskou, založenou v Rostockém universitním archivu pod č. D 142 „Doktorarbeit d. W. W. Mylner v. Milhausen Disputation Juridies — De FIDEJUSSIONE INDNJC.

Ve státním archivu ve Zvěřině (Schwerin) nachází se několik zápisů z r. 1655—57, kdy dostává stipendia studijní, také

*) Mimoň a Děvín.

od knížete Meklenburského, kteří byli již od r. 1629 příznivci rodiny Jiřího Milnera (v Torgavě r. 1629 je kníže Adolf Kristian kmotrem Milnerova syna Adolfa Kristiana). Václav Vilém byl později v družině knížete Meklenburského jako „Kammerjuncker“.

Druhý syn Jiřího, Jan Jiří, byl ženat a měl „šlechtickou“ manželku. Byl Drostem (purkrabím) v Limburgu, kde se mu 25. února 1660 narodil syn Kristian Mořic Vilém a 20. listopadu 1663 Jan Fridrich. Oběma byli kmotry kníže i členové rodiny Meklenburské a Václav Vilém Milner „bratr Drostův“. O Janu Jiřím, purkrabím 1657—80, jsou zprávy v „Hohenlimburger Heimatblätter“ z r. 1928, Heft No. 11. Jeden z jeho synů bydlil později na zámku Bossfels ve Vestfálsku a nezanechal žádné přímé potomky.

V státním archivu ve Zvěříně nalézá se dopis Jana Jiřího Milnera ze dne 26. února 1660, kterým žádá o kmotrovství pro svého syna Mořice knížete Meklenburského a dopisy Eleonory Milnerové z Breitswertu a její sestry Anny Marie Breitschwertové kněžně, jakož i odpověď kněžny Eleonoře z r. 1633.

O třetím dítěti exulanta Jiřího, zanechaném po jeho smrti r. 1633, není dosud známo ničeho.

Také v tituláři od Fauknera z r. 1589 jsou Milnerové uváděni jako šlechtici.

Byli tedy Milnerové do Čech přišlí vskutku bez erbu? Nebyli. Protože Kašpar, jenž nebyl přijat do rytíř. stavu v Čechách (* r. 1560, † 62letý r. 1622) jest uznáván za osobu šlechtickou, také tak vystupuje a jedná — i se vzácnými rody Voseckým i Malovcovým se snoubí — a jeho syn Jiří, r. 1623 odsouzený (archiv strahovský), též s predikátem je uváděn. Tento Jiří zdržoval se v Mnichově (na rozdíl od pobytu Jiřího syna Jana, sekretáře) a vrátil se do Čech pravděpodobně pod ochranou Černínů. V Neudecku u Petrohradu je Petr Antonín Müller správcem Černínovým od r. 1646. Druhou jeho manželkou jest Marie Magdalena Šlechtová z Všehrd, jejíž matka Ludmila, rozená Tuchlovská, byla prvé manželkou Jiřího Štastného Linharta ve Třebovli u Kouřimi, po smrti druhého manžela Vladislava Karla Šlechty provdala se po třetí za M. Tumlíře, hejtmana na Petrohradě. Svatební smlouva jest ze dne 20. října 1675 a Černín propustil ji i s dětmi, které se zroditi měly z poddanství, kterého užíval Müller. Milnerové měli staré styky s Linharty na Kouřimsku, a i zde se osvědčily a věnem dostal Müller od své tchyně pozemky v Kouřimi. Než i později vrátili se Milnerové na Kouřimsko, kde r. 1803 koupili Lhotu

Hlaváčovu, později Třebovel, kde dnes opětně hospodaří synovec pisatele tohoto článku.

Jejich synem byl asi Jan Jiří Müller z Milhausen, kapitán ve službách cara Petra Velikého, kterého doprovází na studijních cestách Evropou a žení se r. 1709 ve Vídni s Marií Theresií z Collopachu, dcerou vdovy Anny Johanný z Collopachu — podle opisu originálu z 28. ledna 1709, uloženém v dolnorakouském zemském archivu ve Vídni. Pravděpodobní jejich potomci jsou ještě dnes ruští Millerové, používající predikát i znak Milnerů. Jedním z nich jest v Paříži žijící generál Miller, nástupce Kutěpovův, jak jsem před dvěma roky zjistil.

Koncem XVI. stol. vyskytuje se však v Luxembursku kolem r. 1580 Bernard Mülner de Milhausen, asi bratr či bratrovec Petra, zemřelého v Kouřimi. Potomci Bernardovi z manželství s Annou Bunsonovou z Bunsonu (!) jsou: Jan Pavel, baron (již!) M. de M., jehož manželkou byla Anna z Aldringen. Děti jejich, Jan Marek a Jan Pavel, zvou se již baroni de Milhausen et Aldringen a vymírají dcerou, manželkou hraběte Attemse. — To vše možno zjistiti ve sbírce přes 260 let staré v zemském archivu českém. Nápadným je výskyt Bunsonů v obou rodinách, luxemburské i české. Suprosator Jan Bunson z Bunsonu přišel z Luxemburska do Čech a zde pojal za manželku dceru Petrovu — důkaz příbuzenstva a jedné rodiny.

Luxemburská rodina, už v stol. XVI. panská, nebyla přijata do stavu rytířského v Čechách, nedala si stvrditi erbovní list z r. 1474 českou kanceláří a přeci užívala šlechtictví, aniž by ho byla kde k dodatečnému schválení předložila. Či i ona by byla jako současně sekretář Jan v Čechách předložila něco k schválení, co neexistovalo v Luxembursku? Ona toho prostě nepotřebovala, an měla jistě originály z r. 1477 v rukou a byla od dávna šlechtickou a proto také staré šlechtictví rodiny Milnerovy existovalo a nebyl přijat sekretář Jan do českého stavu rytířského svým vlivem na základě potvrzení erbovního listu z r. 1474, který neexistoval, nýbrž byl přijat po právu, poněvadž od dávna jeho rodina šlechtickou byla, jak neméně dokazuje větev luxemburská, v době přijetí již ve stavu panském jsoucí a jiné výše uvedené momenty z rodiny Milnerovské.

EX LIBRIS
WOSTÁREK Z WACETÍNA.

P. Pelikán 1924.

L. Matásek :

JÍLEK ZE STATENIC.

Ve farní obci Ořechu byl na gruntech kapitolních svobodný dvůr neb statek zvaný „Jílkovským“, jehož majitelem na počátku 17. stol. byl vladyka Jakub Jílek ze Static, jenž odkázal jej r. 1614 Janu Jiřímu Pětikostelovi z Aventinu, služebníku při české kanceláři, a Matouši Michalovi, měšťaninu N. M. P. V kšaftu vyslovuje přání, aby tělo jeho pochováno bylo při kostele Ořešském, kde mrtvá těla jeho otce a matky odpočívají. Skutečně po obou stranách pilíře, uprostřed lodi stojícího, bývaly dva náhrobní kameny ze začervenalého mramoru, oba se znakem Jílkovským (rámě meč vzhůru držící); na jednom spatřovala se postava ženská v životní velikosti, na druhém postava ženy s pacholetem. Kostelu Ořešskému odkázal Jílek 50 kop míšenských, stříbrný kalich dopola pozlacený a roucho zlatem a stříbrem vyšívané. V témže kostele „Stěti sv. Jana Křtitele“ nalézá se jeho znak bez klenotu primitivně rytý s iniciálkami IGZS a letopočtem 1609 na víku krásné cínové křtitelnice, pořízené nákladem kostela za děkana Šimona Brosia Horšteinského z Horšteinu, na jejímž kotlíku jest vyryt znak metropolitní kapitoly. (Podlaha : Posv. místa V-1911, str. 69 a 76.)

L. Matásek :

DOPLŇEK K ČLÁNKU „RODINY ŠLECHTICKÉ PODLE DOMICILU“.

Tábor:

Cikhart Roman: Svobodnické rody na Táborsku v 18. stol. Jihočeský sborník historický roč. III., 1930, 48—60.

Týž: Šlechtické a erbovní rody z Táborska. Tamtéž roč. V., 1932, 61—68, 105—110 a 133—149.

Jindřich Wostárek-Wacetín :

WOSTÁRKOVÉ Z WACETÍNA.

Roku 1617, 16. dubna, majestátem císaře Matyáše, krále českého, obdařeni byli „na věčné časy“ měšťaninové města Hradce Králové: Jan starší Wostárek, jako prokurátor při právu rychtářském a Gerhard Tuchler nebo Tychler, jako písař při soudu purkrabském, znakem a přídomkem „z Wacetína“.

Viz publikace Aug. v. Doer: „Der Adel d. böhmischen Kron-

länder“ (str. 87); Saalbücher, Band 22, pagina 269: Adelstand für die zwei Königgrätzer Bürger Johann Wostarek und Gerhard Tuchler oder Tychler mit von Waczetin; Prag, 16. April 1617.

Jan starší Wostárek z Wacetína měl r. 1619 ve Vel. Trávníčích na předměstí hradeckém zahradu se „šraňkem“. Připomíná se také Jan mladší Wostárek z Wacetína a Nikodém Wostárek z Wacetína, který vydal svým nákladem knihu „Album amicorum“, t. j. knížku, do které mnozí a poctiví lidé, buď na památku v dobrém sebe připomínání, buď také na bratrství a dobré přátelství, „erby a merky své uměním malířským malovati dají“. Její jediný známý výtisk chová knihovna Zemského musea v Praze. Kniha byla vytištěna v Hradci Králové od Jana Arnolta Lehnického L. P. 1620. — Viz dr. Zíbrt: „Ze staročeských štambuchů a památníků.“

„Již do roku 1632 mnozí sousedé hradečtí, kteří nemohli snést břemen těchto válečných, opustili raději domy své, neboť na 400 domů v podměstí jest jimi (t. j. Švédy) vypáleno a vybořeno.“ Viz o tom W. W. Tomka: „Místopisné paměti města Hradce Králové“.

Vacetín nebo Dvacetín, ves na Moravě, hejtm. Zábřeh, okres Mohelnice na Moravě.

Za války 30leté trpěl Hradec Králové průchody vojsk. Zvláště jeho podměstí byla úplně zničena. Obyvatelstvo bylo nuceno hledati sídel v širém okolí. Wostárkové z Wacetína se uchýlili v polovině 17. století na — odlehlostí chráněné — Litomyšlsko a Českořebovsko. Rod uvádí Ad. Král v. Dobrá Voda: „Der Adel v. Böhmen, Mähren u. Schlesien (str. 180): Ostárek (Vostárek v. Vacetín, Johann, in Böhmen begütert: A(delstand) 1619; Ant. Schimon: „Verzeichniss d. Adels v. Böhmen, Mähren u. Schlesien.“

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Zajímavou a v budoucnosti i pro rodopisce důležitou práci vydal v tomto roce *dr. Ant. Dolenský*, vrchní bibliotekář národního musea v Praze, pod titulem „*Kulturní adresář ČSR*“, v němž přináší nejen důležitá životopisná data žijících pracovníků a pracovníc kulturních všech národností v Československé republice, nýbrž uvádí i jména manželek a dítek, a v mnohých případech uveřejňuje i podobizny a původ rodu. Kniha vyšla u Josefa Zeibrdliha, Praha V., Josefská 6.

Důležitým státníkem z doby předbělohorské zabývá se kniha *dr. Josefa Müldnera*: „*Jan Myllner z Milhauzu*“. Dopisy a činnost úřední. Tento hrál znamenitou roli v letech 1582—1618. (V generální komisi Družiny dobrovolců a zahraničních vojsk.)

Krásné zrcadlo pravé povahy rytířské podávají nám *Lancknechta Bedřicha Schwarzenberga Fragmety*, jež pořídil a přeložil Karel Schwarzenberg. S předmluvou prof. dr. Josefa Pekaře vydal Řád v Praze 1934.

V *Časopise rodopisné společnosti československé v Praze*, roč. V., seš. 3.—4., dokončuje dr. Jos. Řehák svoje poznámky k rodokmenu Tachecí-Kohejl, dr. J. Lintner přináší výtahy z diaria kláštera želivského. A. Markus a J. Pilnáček dokončují svůj článek: Znamení a znaky nešlechticů, v němž nabádají i občana dnešní doby, aby zvolil sobě jeden každý libovolný znak!!

Počínaje příštím ročníkem převezme redakci *Časopisu rodopisné společnosti* archivář zemského archivu dr. Zdeněk Kristen. Vědecká průprava i celá osobnost tohoto pracovníka jest zárukou, že časopis za jeho redakce bude zajisté květati. Narozen v Praze 1. IV. 1902 promuje již 7. XI. 1924 sub auspiciis na filosofické fakultě české university pražské prodělav archivní školu pražskou a v Římě vatikánskou pracuje dr. Kristen od r. 1924 do r. 1930 jako tajemník českoslov. ústavu historického v Římě, sbírá pak při tom materiál pro edici papežské nunciatury při dvoře Rudolfa II. v letech 1604—07. V r. 1922 vydává v českém historickém časopise „Privilegium Němců pražských“, v r. 1927 v časopise archivní školy „Listy posílací a jejich registra v královské kanceláři české až do Bílé hory“. R. 1931 v Publikacích filosof. fakulty „Soud dvorský a jeho knihy za krále Ladislava“. V časopise Maticе moravské, Brno 1932, ve své práci: „Doktoři práv římské university z Čech a Moravy před Bílou horou“ uvádí dr. Zdeněk Kristen v zápisech „Register Doctorum et Decretorum z let 1549—1620“ celkem čtyři zápisy o promociích českých studentů. Dne 29. dubna 1569 promován byl na doktora utriusque iuris Jan Vyškovský, kanovník olomoucký, 19. března 1574 dosáhl hodnosti církevního práva Stanislav Pavlovský z Pavlovic, kanovník katedrálního kostela olomouckého, 9. března 1592 promuje v oběm právu Eliáš Hovorka z Vyškova, rovněž kanovník olomoucký, a 30. října 1609 pražský rodák Jan Arnošt Platejs z Platenštejna, kanovník olomoucký a vratislavský. R. 1934 vydává dr. Kristen „Odhalení o Valdštejnově smrti“ (české překlady relací Jaroslava Rašina a Octavia Piccolominiho), o kteréžto knize jsme již referovali. Vedle toho uveřejnil ještě celou řadu prací větších i menších, takže doufáme, že i náš rodopis obohatí o celou řadu nových nálezů.

Dne 8. listopadu zemřel řádný profesor genetiky na Karlově universitě v Praze dr. Artur Brožek, pilný spolupracovník společnosti rodopisné, ve věku 52 let.

Dobrou práci rodopisnou vydala sklenářská rodina Habichů v Praze pod titulem: „Dvě stě let tradice.“

Ve vždy včas vydaném a pilně zpracovaném časopise *Sudetendeutsche Familienforschung*, roč. 6., sešit 4., a roč. 7., sešit 1., nalézáme opět bohatý obsah jmenný. Franz Fischer vypisuje staré rody selské v soudním okrese Horní Planě, dr. J. Endt Strakonické rodiny 17. a 18. století, Georg Schmidt Tachovské rodiny středověku, Ant. Herglotz Rodinná jména z Nového Oseku 1650—1738, Jul. Röder Novoobčané olomoučtí (1668—1829) z Rakouska, Jos. Nirtl Opavské rodiny podle urbáře z roku 1586, dr. F. J. Umlauf pojednává o pamětní knize rodinné, F. J. Langer nabádá k udržování rodinných slavností.

Dr. V. J. Matina.

HLÍDKA HERALDICKÁ.

Jaroměřský ze Stromberka. Zakladatelem rodu ze Stromberka nebyl Jan Václav Weyvoda, jak ze znění jeho diplomu vysvítá (oprav H. H. I. 10), nýbrž otec jeho matky, pražský obchodník Daniel Jaroměřský, jenž se r. 1648 při obležení Prahy Švédy tak vyznamenal, že byl povýšen ddto Vídeň 20./9. 1650 na šlechtice s predikátem „ze Stromberka“ (S. B. 63, 123) a zemřel jako staroměstský radní 29./11. 1676. Poněvadž jeho potomci vymřeli, uděleno bylo právo používatí jeho znaku a predikátu ddto Vídeň 13./7. 1746 jeho vnukovi, primát. S. M. P. Jan. Václ. Weywodovi (S. B. 174, 579, Erben: Primatoren 199). — Odkud K. H. 319 běře pro tohoto Jaroměřského ruku s mečem, na němž navlečena jest zlatá koruna, jest záhada a nutno omyl tento škrtnouti. S. H. 456 také nemá popis bezvadný.

z *Maldic* (K. A. 153 „von Maledic“; viz také Pilát: Materialien). Kruhovitě pečetidlo bronzové, 43 mm v průměru, s mladším naletovaným dřevěným držadlem (v maj. aut.). Opis: HANS GEORG VON MALDITZ. Ve štítě dolní třetina oddělena úzkým vodorovným břevnem a v ní 3 strychy pošíkem. V hořeních dvou třetinách před košatým stromem krácející jednoocasý lev do prava. Nad korunovaným helmem 2 ruce a mezi nimi 2 pířka (?), nad nimiž šesticípá hvězdička.

Lukšiček František Karel (Wohl Edel Gestrenger Herr), r. 1767 komisař v Čáslavi, pečetí na dražebních listinách ddtc Čáslav 7./7. 1767 následujícím znakem: Ve štítě tři šesticípé hvězdy 2:1, uprostřed nichž zářící slunce; nad korunovaným helmem mezi 2 pštrosími pery šesticípá hvězda.

Slatinský ze Slatinky. V archivu Nár. musea nalézá se pod čís. 278 kruhovitě pečetidlo průměru 26 mm s následujícím znakem bez tinktur: Ve štítě nad stoupajícím měsícem šesticípá hvězda; nad korunovaným kořím helmem otevřená křídla, mezi nimiž šesticípá hvězda. Opis: GETRICH Z — SLATINKI. — Identifikace tohoto pečetidla s pečetmi Jetřicha Slatinského při písemnostech uložených v Schwarzenbergském archivu v Krumlově a Třeboni dosud neprovedena. Hynek Gross v článku: Náhrobní kámen a některé písemné památky po rožmberském hejtmanovi v Českém Krumlově, vladkovi Jetřichu Slatinském ze Slatinky v Č. P. S. XXXIII.—1925, str. 128—138, vyobrazuje jeho náhrobní kámen († 12./12. 1591), připevněný dnes ke zdi kaplanského domu proti kostelu v Českém Krumlově a zmiňuje se i o tesaném erbů, zasazeném nad vchodem radnice v Českém Dubč, který jest vyobrazen a popsán Dr. Aug. Sedláčkem v Hradech a zámčích, X., 262—63, s modrým štítem. Jinak prý i křídla klenotu jsou modrá a měsíc i hvězdy zlaté. KH 354 a SH 222 mají místo modré barvy červenou.

Sobička. Na titulním listě publikace: Beschreibung und Erklärung des Wappens der Familie.... Richard Sobitschka.... nalézá se následující znak, který popisujeme bez tinktur, majíce po ruce pouhou fotografii: Přes štít s dvouhlavým orlem stříbrná špic hrotem vzhůru, v níž z půdy vyrůstá jedle nesoucí na větvích velký stříbrný kříž. Nad korunovaným otevřeným helmem mezi 2 křídly vodorovně púlenými zkřížená palička s kladivem. Pod znakem na stuze devisa: Treu und wahr. — R. 1910 byl Josef Richard šl. Sobitschka v Praze majitelem velkoobchodu s kyselinami, barvami a lučebninami, jakož i továrny na rukavice. Rodina pochází bezpochyby z jižních Čech (O. S. N. XXIII.—1905, 564).

L. Matásek.

ZASLANÉ PUBLIKACE:

Časopis Společnosti přátel starožitností československých v Praze. Roč. XLII. (1934), č. 2. Red. Josef Pelikán.

Zájmy českých exulantů. Roč. I., č. 4. Red. MUDr. Karel Macek, Praha II., Vyšehradská 25.

Časopis rodopisné společnosti československé v Praze. Roč. V., sešit 3.—4. Red. dr. Markus.

Dr. Zdeněk Kristen: Doktoři práv z římské university z Čech a Moravy před Bílou horou.

Karel Chaura: Valdštejnské mincovnictví. (Zvláštní otisk z časopisu „Numismatické zprávy“.)

Numismatické zprávy. Roč. I., č. 4., red. Karel Chaura.

A. Habich: Dvě stě let tradice. Praha 1934.

Sudetendeutsche Familienforschung. Roč. 6., sešit 4., a roč. 7., sešit 1., vyd. od Zentralstelle v Ústí nad Labem, red. dr. F. J. Umlauf a dr. Fr. Wunsch.

Familiengeschichtliche Blätter, vyd. Zentralstelle für deutsche Personen und Familiengeschichte, Leipzig. Red. dr. Johannes Hohlfeld. Roč. 32., sešit 6./7./8./9./10./11.

Mitteilungen des Roland, Dresden, Verein zur Förderung der Stamm-, Wappen- und Siegelkunde und der sächs. Stiftung für Familienforschung. Dresden am Taschenberg 3. Roč. 19., sešit 4./6., 7./9.

Der Wegweiser, Such- und Anzeigebblatt für alle Fragen der Familienforschung, Heimatkunde, Orts- und Besitzgeschichte in Oesterreich, Wien. Roč. I., sešit 1. Vyd. Hans Berner, Wien 18/1, Dempschergasse No. 10.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Činnost spolková vyvíjí se po letních prázdninách opět utěšeně dále jak v úterních schůzích členských v obecním domě, tak ve středečních schůzích výborových v kavárně Morava na Václavském náměstí. Nových námětů spolkových jest hojnost, jako obzvláště pak pozoruhodný jest návrh pana V. J. Rába, aby členové naši hleděli sami získávati do naší jednoty potomky starých rodin českých a praví pan V. J. Ráb výslovně:

Bylo by jistě zajímavo sledovati a zjišťovati, žijí-li dosud potomci starých rodů českých — ať vyšších či nižších — a proto uveřejňujeme aspoň některá jména rodová, jichž nositelé měli by se přihlásiti za členy Jednoty starých rodů českých, a z nichž někteří nosí jistě jména, korunovaná ctí a slávou. Památce předků jsou tím povinni i slavným dějinám národa. Jsou to jména:

Bechyně, Beneda, Běšín, Bohuš, Bojakovský, Boleslavský, Bukovský, Bubna;

Čejka;

Dobříkovský, Doupovec, Dubský;

Herynk, Hamza, Hejda, Hora, Horecký, Hořícký, Hruška, Hrušovský, Hubáč;

Chuchelský;

Jeník;

Kordule, Krocín, Kába, Kapoun, Kousek, Kokořský, Kořenský, Kručina, Kunáš, Kuneš;

Ledvinka, Lhotský, Lipovský, Loos;
Macák, Materna, Mazaný, Mikovec, Myška, Myslík;
 Netvorský, Něnkovský;
 Odkolek;
 Plešovský, *Petráček, Pětipeský, Plachý, Popovský, Prostiboř, Příby-*
slavský, Písecký;
 Račín, Radkovec;
 Sadvinský, Sák, Sádlo, Slach, Slavatý, Slavkovský, Smíšek, Soběkur-
 ský, Sobětický, *Sokol, Stechr, Stehlík, Strachovský;*
 Škrovádský, *Šlechta, Štěnovský, Šubíř, Šuda;*
 Talacko, Tejřovský, Těšovský, *Tomek, Trmal, Trnka;*
 Vadas, *Vančura, Varlych, Velík, Věžský.*

Dne 28. října účastnila se naše jednota slavnostní valné hromady Ústředního svazu národního odboje domácího. — Dne 11. listopadu položil výbor jednoty za vedení pánů dr. Rejsy, Tamchyny, Mlázovského a Jílka věnec na mohylu na Bílé hoře.

Náš genealogický poradce pan Ladislav Matásek oznamuje, že se stal spolupracovníkem rodopisné kanceláře V. J. Pelikána, Praha VIII., Klicperova 1015.

O B S A H :

	Str.
Dr. Josef Volf: Čeští exulanti v matrikách perenských. VIII.	29
Fr. Milner-Milhauz: O šlechtictví sekretáře Jana Myllnera z Mylhauzu a nové objevy o Milnerech	32
Ladislav Matásek: Jílek ze Statenic	37
Ladislav Matásek: Doplněk k článku „Rodiny šlechtické dle domicilu“	37
Jindřich Wostárek-Wacetín: Wostárkové z Wacetína	37
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy	38
L. Matásek: Hlídka heraldická	40
Zaslané publikace	41
Zprávy spolkové	41

P R A H A 1934

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“
 V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.

KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.